

Brev til World Federation of the Deaf (WFD) Fra Norges Døveforbund (Norwegian Deaf Association)

Brevet gjelder voteringsprosessen for å bli godkjent som en av kongresslandene til WFDs verdenskongress 2027.

Januar 2023 sendte Norges Døveforbund (NDF) inn en søknad til WFD om å arrangere WFDs verdenskongress 2027. Under prosessen fra mars 2023 frem til juni 2023 har Norges Døveforbund gått gjennom en søknadsprosess og som søkerland har Norges Døveforbund observert og erfart flere ting som ikke har vært synlige for andre land.

Disse evalueringspunktene hadde vi tenkt å sende til WFD uansett, men nå etter uroligheter i etterkanten av valget av vertsland føler NDF en plikt til å gjøre disse punktene offentlig. Derfor velger vi å sende dette som åpent brev.

Norge har ikke gått ut med dette før nå fordi vi ville vente på WFDs uttalelse først, nå som uttalelsen er kommet vil vi sende dette brevet som et svar på uttalelsen samt ta med den informasjonen vi sitter med som søkerland til andre medlemsland om selve søkerprosessen.

Evalueringsrapport fra WFD og WFDs forskjellsbehandling

Det er første gang WFD har presentert en evalueringsrapport av vertslandene. Evalueringsrapporten ble delt med delegatene i tre omganger, via e-post et par uker før generalforsamlingen, på video like før generalforsamlingen samt ble evalueringen presentert under generalforsamlingen.

Flere av evalueringspunktene ble vurdert på en merkelig måte.

Norge henvendte seg til WFD om at vi ønsket å sende inn tilbakemelding på evalueringsrapporten, vi fikk til svar at vår tilbakemelding får tas opp på generalforsamlingen.

Når Norge var på plass i Jeju for generalforsamlingen tok vi kontakt med vår kontaktperson i WFDs evalueringkomite med spørsmål om hvordan vi kunne kommentere evalueringsrapporten. Kontaktpersonen sa at det ikke var mulig å kommentere før generalforsamlingen var i gang.

Norge og Nigeria tok kontakt med WFDs evalueringskomite og styreleder i WFD med ønske om å snakke med dem om evalueringsrapporten. Under denne dialogen fikk begge landene uttrykt sterkt ønske om at WFD ikke presenterer evalueringsrapporten med følgende anbefaling av UAE som neste kongressland, det fordi vi opplevde denne anbefalingen som urettferdig og at dette på en måte kan påvirke medlemslandene til å

stemme på WFDs anbefaling.

Under denne dialogen sa WFD: «Takk for deres tilbakemelding, vi har ikke tenkt på dette. Vi tar med deres tilbakemelding videre», videre sa WFD under samme dialog: «Vi kommer kun til å presentere evalueringsrapporten».

Norge oppfattet her at WFD ikke skulle ta med anbefalingen under presentasjonen av evalueringsrapporten under generalforsamlingen.

Evalueringsrapporten ble presentert og UAE ble løftet frem som anbefalt kongressland fra WFD, til stor overraskelse for Norge. Det var dessverre ikke tatt hensyn til å la vertslandene få muligheten til å kommentere evalueringsrapporten under generalforsamlingen.

Like før avstemningen uttalte WFD at de ikke visste at det ikke var trygt for LGBTQIA+ personer å reise til UAE og at de ikke hadde fått informasjon om at kvinner og LGBTQIA+ personer ikke kan forelese om temaer relatert til kvinnerettigheter og LGBTQIA+ rettigheter.

Det er viktig å understreke at WFD har ansvar for å undersøke om det er trygt for alle representanter å reise til vertslandet. Som søkerland er vi kjent med at dette er noe WFD egentlig tar på alvor fordi da WFD besøkte Norge i mars 2023 som en del av søkeprosessen, stilte de spørsmål om LGBTQIA+ personers rettigheter og om det var trygt for alle grupper å besøke det aktuelle landet. Vi ble fortalt at de stilte de samme spørsmålene til alle land.

Derfor er det for Norge utenkelig at det var ukjent for WFD, at det ikke var trygt for LGBTQIA+ personer å reise til UAE, og som var hva det WFD uttalte seg på talestolen under generalforsamlingen.

Norge mener WFD burde ha dobbeltsjekket fakta før de kom med en anbefaling, Norge mener WFD har et ansvar i søkeprosessen og voteringsprosessen. Det er ikke holdbart å si at WFD må ha tillit til vertsland, for når det gjelder sikkerhet bør man dobbeltsjekke alle faktaene.

Andre ting som Norge har fått erfare under prosessen som søkerland

- Det var mangel på informasjon. Verken Norge eller Nigeria fikk den informasjonen om stands og andre praktiske ting før generalforsamlingen begynte.

Verken Norge eller Nigeria mottok noe annen beskjed enn tidligere praksis om at stand skal bli rigget opp når generalforsamlingen starter, vi antok at det var samme praksis nå. Da Norge ankom kongressenteret dagen før generalforsamlingen fikk vi se at UAE allerede hadde satt opp sin stand og var i gang med sin kampanje. Norge og Nigerias stands sto tomme.

Norge kontaktet vår kontaktperson i WFDs evalueringskomite og spurte om vi kunne begynne å sette opp våre stands. Vår kontaktperson sa ja. Vi spurte UAE om de visste at de kunne starte standen dagen før generalforsamlingen begynte, og til det sa de ja, samt at det var noe de hadde fått beskjed om på forhånd. Verken Norge eller Nigeria hadde fått denne beskjeden.

- Under generalforsamlingen gikk kontaktpersonen flere ganger bort til UAEs stand og ga dem informasjon. Hva slags informasjon han ga dem vet vi ikke, verken Norge eller Nigeria fikk den informasjonen. Ved minst en anledning samlet han UAE i en sirkel, ga dem informasjon og spurte om de hadde mottatt en e-post fra ham. Det foregikk åpent foran UAEs stand. Norge sto ved siden av og forventet da å få noe informasjon, men kontaktpersonen passerte bare forbi Norge og Nigerias stand uten å gi oss informasjon. Vi vet ikke hva denne informasjonen gjaldt, men for Norge er det en prinsipp sak hvor vi andre opplevde at vi ble ignorert under standdagene. Norge måtte stadig spørre etter informasjon og følte at vi var et steg bak i informasjonsflyten som søkerland.

Generalforsamlingens votering

- Generalforsamlingens prosess var i stor grad innrettet slik at det gikk mot Norge og Nigeria. For eksempel var det ingen åpen diskusjon eller spørsmålsrunde som søkerlandene kunne delta på.

Det var kun tillatt med tre spørsmål, som medlemslandene måtte bli enige om, disse spørsmålene ble, naturlig nok, drøftet når søkerlandene var utenfor generalforsamlingen. Alle tre landene måtte svare på tre samme spørsmål.

Det var ingen reell diskusjon, og det var ikke mulig å stille mange kritiske spørsmål. Heldigvis gikk ett kritisk spørsmål angående LGBTQIA+-rettigheter gjennom, men det var flere kritiske spørsmål og kommentarer som generalforsamlingen ikke fikk mulighet til å stille.

Det var heller ikke anledning til å klage på møteprosessen. Norge med flere land ønsket å klage og ga beskjed om dette både i forkant og under selve voteringspunktet, men fikk ikke anledning til det.

- Da UAE vant avstemningen med 40 stemmer mot Norges 32 stemmer, utbrøt det jubel hos vinnerlandet etterpå og som sa «tusen takk for støtten» til evalueringskomiteens kontaktperson mens de omfavnet ham. Dette skjedde ikke offentlig under generalforsamlingen, men utenfor synsvidde for delegatene. Norge observerte dette da vi var i nærheten.

Urettferdig kongresskomité i geografisk oppdeling

- Som en del av søkeprosessen ble Norge kjent med evalueringskomite, og ett av kravene var at søkerlandene måtte betale for flybilletter til alle medlemmene i evalueringskomiteen. Finansiering var derfor ikke et problem. Likevel valgte WFD å kjøre med en evalueringskomite som innebefattet en fra Island og en Danmark til evalueringskomiteen sammen en fra WFDYS.

Det er svært merkelig at to personer fra Norden skulle evaluere for hele verden. Som et land i Norden føler Norge at dette er urettferdig da dette kanskje førte til at Norge systematisk ble satt et steg bak, fordi det kanskje var frykt for kritikk i WFD at nordiske land støtter nordiske land.

Evalueringskomiteen burde vært byttet ut idet WFD mottok søknad fra medlemslandene. Det er uansett søkerlandet som skal betale for WFDs flybilletter.

- Et av kriteriene er finansiering av kongressen, WFD ga høy poengsum til UAE ettersom de hadde statlig finansieringsstøtte på plass. Dette anses som en urettferdig kriterier, Norge, og en del andre land, kan ikke få statlig finansieringsstøtte før et par år før arrangementet. I Norge er det vanlig å få godkjent slik prosedyre cirka to år før ett arrangement, i noen unntak kanskje tre og fire år, men ikke fem og seks år som WFD ønsket. Det på grunn av blant annet demokratisk prosess som skjer i demokratiske land. En regjering må ta hensyn til valg og eventuelt regjeringsutskiftning. Norge mener WFD burde tatt hensyn til forskjellige rutiner og regler for å få på plass offentlig statlig finansieringsstøtte hos søkerlandene. Vi mener også at finansieringsdelen ikke bør veie tyngre enn menneskerettigheter.
- Norge ønsker også at WFD ordner opp i hvordan de vurderer medlemslandene som søkerland, WFD bør gi beskjed til et potensielt søkerland om at de har minimal sjanse til å søke seg som kongressland på grunn av for eksempel uroligheter i landet. Dette slik at søkerlandet kan trekke tilbake sin søknad før de betaler kongressavgift til WFD for å komme inn i søkerrunden. Norge anser dette som urettferdig overfor land som må betale en høy pris for så å få lav poengsum av WFD. Norge mener her at WFD bør fungere som et rådgivende organ under søkeprosessen.

Vi håper at WFD tar disse punktene på alvor. Vi håper at WFD innser at store deler av prosessen har vært urettferdig. Norge kommer til å sende inn en tilbakemelding på WFDs evalueringskriterier og vi ber WFD om å ta en gjennomgang av hvordan evalueringsprosessen skal være mest mulig rettferdig i fremtiden.

Det viktigste av alt, som forundrer Norge, er at en av søkerlandene ikke oppfyller WFDs krav

som kongressland og at landets lover er i strid med WFDs arbeid for menneskerettigheter kunne gå gjennom hele søkeprosessen og bli anbefalt som kongressland på generalforsamlingen.

Norge ber om at WFD tar ansvar for at dere ikke dobbeltsjekket fakta grundigere før dere kom med en anbefaling. Her forventer Norge en offentlig beklagelse på at WFD ikke tok det ansvaret.

På forhånd takk,
Norges Døveforbund